

I krig og kjærlighet

er allting tillatt, er det sagt.

Ja, mon det. Men at de forferdeligste ting kan skje under forhold der begge er tilstede, har vi mange eksempler på. Et av dem finnes i kveldens forestilling.

Det er ikke lenge siden mange av oss reagerte med oppriktig motvilje på synet av kvinnelige soldater. De første jeg så var på

fjernsyn, fra den unge staten Israel. Unge kvinner i uniform gikk tungt bevæpnet grensevakt mot Libanon. Tanken på hvor «ukvinnelig» dette var, fylte nok mang en fersk fjernsynsseer med avsmak. Etterhånden er vi blitt vant til både parkeringsvakter og norske jenter i Kongens klær. Men aktive kvinnelige krigere synes vi fortsatt er dypt naturstridig. Hun som gir liv skal ikke ta liv.

Annerledes er det med myten om amasonene. Den kan gi oss et bilde på og dermed en kollektiv underbevisst forståelse for det mange kaller kjønnskampen. Selve den kroppslige foreningen i kjønnsakten er ofte blitt framstilt som en kamp. Det å «nedlegge» eller «underlegge seg» en fiende har både krigerske og erotiske betydninger. Kampen mellom Penthesileia og Akilles er en slik berusende og beruset kamp hvor alt kan skje. Nettopp fordi Den Store Kjærligheten kan ha slike forferdelige konsekvenser. La oss våge å se på dem.

Velkommen!

Olav Johannessen

Heinrich von Kleist

– ungt og lidende geni

– Hver generasjon kan se seg selv i Kleist eller projisere sitt eget bilde på ham. Man har erkjent at han er den største tyske tragediedikter.

Det er Cappelens litteraturhistorie fra 1972 som gir Heinrich von Kleist en slik attest. Kleist var nesten ukjent i samtiden, og etterlot seg bare sju teaterstykker og en håndfull noveller og fortellinger da han døde. Men både i sin sparsomme produksjon, og i sitt eget liv, skulle han komme nær romantikkens «krav» om ulykkelig kjærlighet, søking etter en mening med tilværelsen og en brå, tidlig død. Heinrich von Kleist begikk selvmord 34 år gammel, i 1811, sammen med en ung, dødssyk kvinne han nylig hadde møtt, Henriette Vogel.

Heinrich von Kleist ble født inn i en velstående familie fra Preussen i 1777. Han begynte først på en militær utdanning, og dro på felttog da han bare var 16 år gammel. Krigen mot revolusjons-hærene stanser imidlertid før Kleist har fått muligheten til å kjempe. Påvirket av opplysningstidens filosofiske strømninger, valgte han å gi opp en videre militær karriere.

22 år gammel begynner han å studere matematikk, filosofi og naturvitenskap. Spesielt Immanuel Kant vekker Kleists interesse. Han arbeider lenge med Kants erkjennelsesfilosofi, uten å føle at han kommer til bunns i den. Snart vil Kleist gi opp også den akademiske karrieren. Tankene om å bli forfatter begynner å ta form.

Omtrent samtidig forlover han seg med Wilhelmine von Zenge, en ung jente fra aristokratiet. Wilhelmine er umoden og ganske naiv, og Kleist behandler henne på en nedlatende og belærende måte. Han bebreider henne at hun ikke har noen plan med livet sitt, samtidig som han selv har store problemer med å gjennomføre det han har satt seg fore.

Etter flere reiser, blant annet til Paris – som sjokkerer ham, og som han senere vil omtale som «lastenes hovedstad»

– bestemmer Kleist seg for å slå seg ned i Sveits og leve et tilbaketrukket liv, noe Wilhelmine ikke kan godta. Kleist bryter derfor forlovelsen, og slår seg faktisk ned på en gård i Sveits – helt til Napoleons soldater rykker inn i landet. Han flykter tilbake til Tyskland, hvor han lever et omflakkende liv med en rekke kjærlighets-historier.

På denne tiden var han imidlertid kommet i gang med skrivingen. Kleist skulle lykkes i å få sine skuespill utgitt og framført, men ble aldri anerkjent utover en snever krets av søkende, unge romantikere – selv om han sprengte grensene for romantikkens idealer.

Goethe, den ledende tyske kulturpersonlighet i Kleists samtid, forkastet verkene til den unge dikteren. Det var først med ekspresjonistene i slutten av hundreåret at Kleist fikk status som en av Tysklands fremste dramatikere. Men den dag i dag er han lite spilt – i likhet med f.eks. Goethe.

OTS

Kleists skuespill

Familien Schroffenstein (1803)

Amphitryon (1807)

Amasonedronningen (1808)

Kätchen von Heilbronn

eller Ildprøven (1808)

Den knuste krukken (1808)

Robert Guiscard (1801-1808)

Die Hermannsschlacht

(utgitt posthumt i 1821)

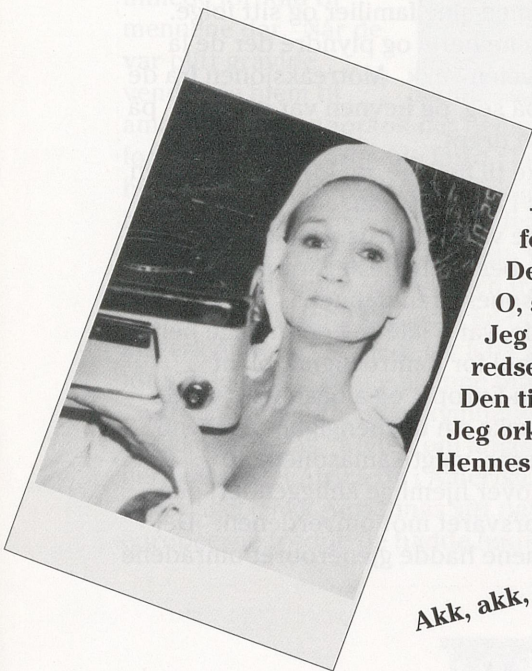
Prinsen av Homburg (1810)

Heinrich von Kleist skrev dessuten en rekke noveller og eventyr, bl.a. *Markisinnen av O*, *Forlovelsen i San Domingo* og *Jordskjelvet i Chile*.

La hennes tro bli stående
som fjellet; det ville være
galt å rokke den.

Han elsker henne
– han gjør det!
Han nærmer seg
– med søte anelser – han gjør det!
Rører hennes myke kinn – roper...
han gjør det!

– La midnattsmørket skjule deg
for alltid.
Den tispem.
O, skrekk.
Jeg er ikke skyld i denne
redselsdåd.
Den tispem.
Jeg orker ikke se.
Hennes mor var god.

Akk, akk, så skrøpelig er mennesket!

De krigerske kvinnene

Som så mange andre mytiske folkeferd, har sannsynligvis også amasonene en viss rot i virkeligheten. Historien om de krigerske, én-brystede kvinnene som fanget menn i krigen bare for å kunne avle barn, kan ikke dokumenteres av noen historiker. Men det er liten tvil om at kvinner har kjempet i ulike kriger, og vi kan regne med at det har funnes hærer eller hæravdelinger som utelukkende besto av kvinner.

Disse faktiske forholdene har fått leve videre i folkeminnet, og kvinnenes særtrekk har med tiden blitt forstørret fram til myten om blodtørstige krigerkvinner som jakter menn til sine orgier. I gresk antikk dukker denne beretningen opp flere ganger. Amasonene vant ry som fremragende krigere, og hadde etter en serie tokt lagt under seg områder fra Böhmen og Gallia i vest til India i øst.

Kvinnekrigernes forhistorie går tilbake 2500 til 1500 år før vår tidregning. Det hele startet med at to prinser, Hypolos og Scolopotos, ble bannlyst fra sin hjemby i Kaukasus etter et komplott, og reiste vekk med sine familier og sitt følge. Som ventet, måtte flyktningene herje og plyndre der de la landområder under seg på veien vekk. Motreaksjonen fra de undertrykte lot ikke vente på seg, og hevnen var grundig: på én natt ble alle voksne menn drept.

Kvinnene trakk seg tilbake til fjellene, og fortsatte kampen derfra. Her skulle de lykkes i å holde skansene. Men, isolerte og desperate som de var – for trusselen fra omverdenen forble intakt –, bestemte de seg for å etablere en kvinnestat. Slik ble amasonestaten dannet.

Det første kvinnene gjorde, var å ikle seg det hellige beltet. Beltet var i antikken et symbol for jomfruelighet blant kvinner i hele øst- og mellom-Europa, og amasonene valgte nettopp dette for å understreke sin uavhengighet av menn. For å ivareta statens interesser, valgte amasonene to dronninger: den ene rådet over hjemlige anliggender, den andre hadde ansvaret for forsvaret mot omverdenen. Det tok ikke lang tid før amasonene hadde gjenerobret områdene

de var jaget fra. De fikk blod på tann, og satte snart i gang nye erobringstokter.

Naturlig nok tok det ikke lang tid før stammen ble truet av utryddelse. Mange amasoner ble drept under plyndringstoktene, og barn ble ikke født. For å løse problemet, valgte kvinnene først en slags forsoningslinje. De kvinnene som hadde vunnet seg heder i kamp, fikk oppsøke nabostammene og innlede forhold til mennene der. Når de var blitt gravide, vendte de hjem til

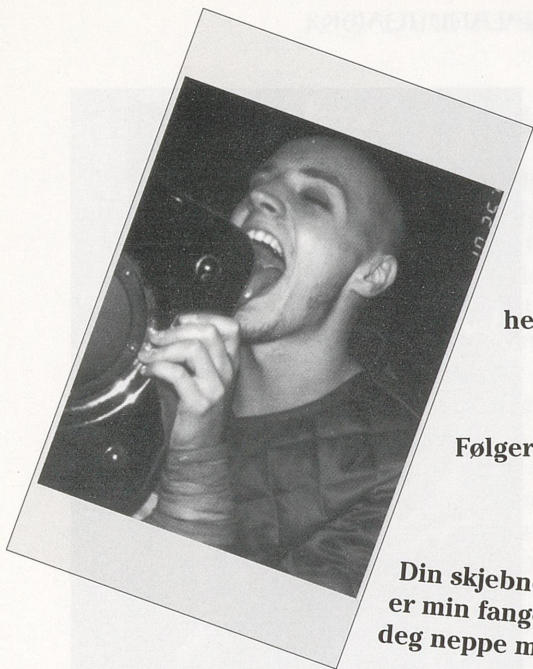

amasonene, gjenopptok det hellige belte, og avventet fødselen. Jentebarna ble igjen i landsbyen, ble oppfostret på hestemelk og fikk trening i ridning og kampteknikk. Guttene ble drept, eller sendt tilbake til fedrenes landsbyer. I forlengelsen av denne praksisen, vokste tradisjonen som beskrives i *Amasonedronningen* fram.

Navnet amasone kan bety én-brystet – *a-mazon* –, og krigerkvinnene var kjent for å ha skåret av seg høyre bryst for slik lettere å kunne spenne buen.

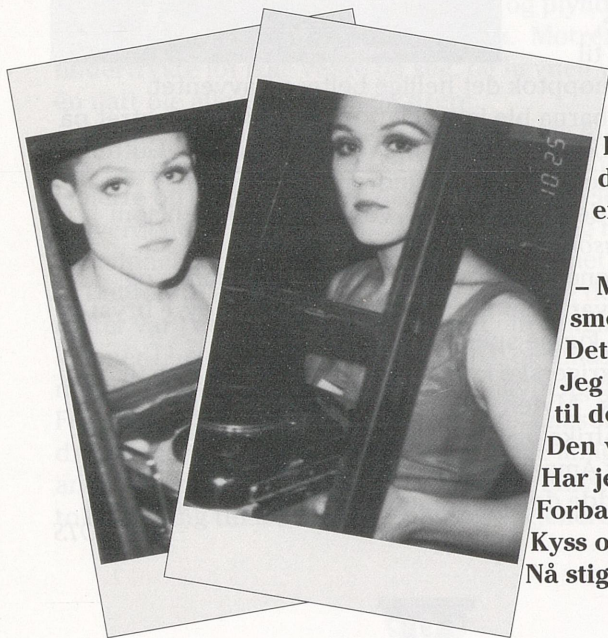
Troen på de krigerske kvinnene begrenset seg ikke til antikkens Hellas. Myten om amasonene dukker opp i det fjerne Østen, i Afrika og i Amerika. Da Amerika ble «oppdaget», fikk Amazonas sitt navn nettopp fordi europeerne trodde de hadde funnet amasonenes hjemland.

OTS

Hun elsker meg
– og jeg elsker henne.
Mitt mannshjerte... min spente
sjel – som står i elskovsflammer.
Min er hun... min.
En duft av søte lepper... din
herlighet, du skjønne... jeg føler at
jeg skjelver nedover mot...
knyttneven.
Si at jeg elsker henne!
Følger hun meg, blir jeg en salig mann!
Hold din overleppe helt i ro!

Din skjebne er for evig tid beseget; du
er min fange, og en villhund vokter
deg neppe mere rasende enn jeg!

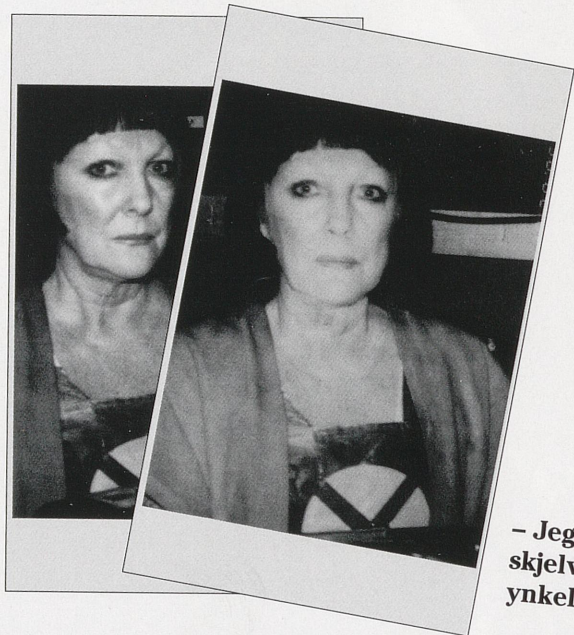
– Kyss og bitt, det ligner
litt, og den som elsker
dypt, kan saktens ta det
ene for det andre.

– Min sjel er... smerter,
smerter.
Dette hjerte...
Jeg vil jo bare dra ham ned
til dette brystet!
Den vellystige kroppen hans!
Har jeg... kysset ham?
Forbannet tankene på orgiene!
Kyss og bitt?
Nå stiger jeg... min elskede.

- Nei, fjærbusken er borte!
Tror du jeg drømmer, hva?
Men se - det første vindpust;
Er det blod?
Det blir dag.
Nei, fjærbusken er
borte!

Se hvordan hun
begjærlig favner om
den tigerhestens kropp
med begge bena!

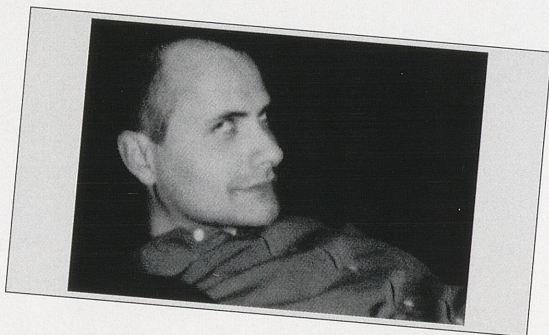

... hvis jeg alene...
var jeg på plass... klar
til kamp... jubelen
møtte meg... meg...
tusen struper... en...
håndfull knekter...
skjelvende... bleke...
spør meg... jeg...
gjorde meg i stand...
jeg alene!

- Jeg så en håndfull knekter,
skjelvende og bleke. De
ynkelige rester av en hær.

Henrik Sartou

Danske Henrik Sartou kan se tilbake på 13 års teaterarbeid. Han er opprinnelig utdannet danser, men begynte å skrive og instruere teater blant frie grupper i 1983. Fra 1986-90 gikk han instruktørlinjen på Statens Teaterhøgskole i København, og mottok i 1989 Tidsskriftet Teaters 1. pris for årets beste forestilling – *Man spøger ikke med kærligheden*, en elevforestilling som gjestespilte på Det Kongelige Teater.

Siden 1990 har Henrik Sartou virket som instruktør på en rekke teatre i Skandinavia. Han har blant annet satt opp Kleists *Ildprøven* på Det Kongelige Teater, *Showtime* og *Roberto Zucco* på Århus Teater, sin egen tekst *Legende* på Rialto, *Den menneskelige stemme* av Cocteau på Lille Betty, *Jernbyrd* og *I bommulsmarkene ensomhet* på Mammutteatret, *Heksejagt* på Folketeatret, monologen *Snedronningen* av H.C. Andersen på Det Ny Teater, og hans egen tekst *Til Døden oss skiller* på Hippodromen. Under København 96 satte han opp Aiskylos' tragedie *Prometeus i lænker*. Ved Malmö Dramatiske Teater har Sartou instruert Söderbergs *Gertrud* og sin egen bearbeidelse av Préverts *Paradisets børn*. *Baal* av Berthold Brecht, som gikk på Intimscenen i 1993, var hans første oppsetning i Norge.

Henrik Sartou er fast tilknyttet Danmarks Radioteater som instruktør og dramaturg, og har mottatt en rekke priser og legater i hjemlandet, blant annet teaterjournalistenes ærespris til instruktører, Teaterkatten og Marguerite Vibys æreslegat. Tidligere i år ble han tatt opp i *Who is Who in Worldtheatre*.

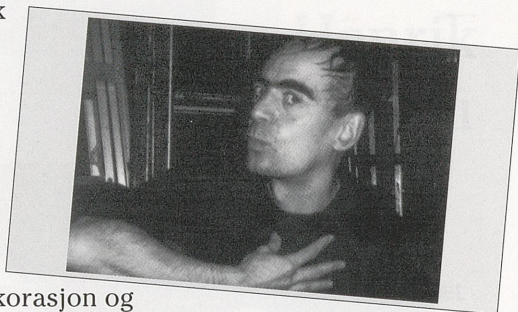

Say No More

Henrik Sartou

Jesper Corneliusen

I likhet med Henrik Sartou, hadde scenograf Jesper Corneliusen sin første oppgave i Norge med *Baal* av Berthold Brecht på Intimscenen i 1993. Samtidig som han har arbeidet med dekorasjon og

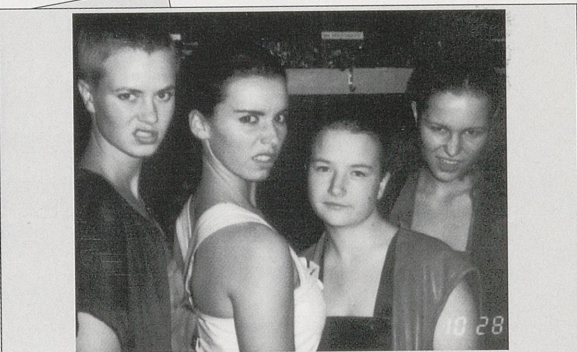
kostymer til *Amasonedronningen*, har han også hatt scenografiansvaret for Barneteatrets jubileums-oppsetning *Pinocchio*, med premiere 16. november.

Corneliusen er utdannet billedkunstner fra Kunstakademiet i Århus og Glyptotekets tegneskole. Han debutertesom billedkunstner i 1973, og ble da kjøpt inn av Statens Kunstfond. Fra 1979 til 1989 arbeidet han parallelt som art director.

Hans første oppgave som scenograf var *Havet i Øjet* i 1985, der Henrik Sartou sto for både manuskript og instruksjon. Siden har han samarbeidet med Sartou om en rekke oppsetninger, hovedsakelig i Danmark: *Iphigenia* av Goethe, *Negre og hunder i kamp* og *Roberto Zucco* av Koltès, *En tid i helvete* av Rimbaud, *Showtime* av Sjögren, *Hymner til natten* av Novalis, *Legende* av Sartou, *Jernbyrd* av Dahlström, *Den menneskelige stemme* av Cocteau, *Atterdag* av Kløvedal-Reich, *Gertrud* av Söderberg, *Heksejakt* av Miller, *Til døden oss skiller* av Sartou og *Paradisets barn* av Prévert.

Andre scenografioppgaver omfatter, blant mye annet, *Mysterier* av Wedel/Albins etter Hamsuns roman på Husets Teater, Mozarts opera *Cosí fan tutte* på Det Kongelige Teater i Ditte Marie Bjergs regi og *Håbets dag* av Sigurdsson, med Göran Stangertz som instruktør på Det Kongelige Teater.

Jesper Corneliusen underviser i scenografi på Statens Teaterskole i København, og har mottatt legater fra Gauguinfondet og Statens Kunstfond.

- Helt uhørt, hva?
Vidunderlig!
Hva er det? Hva? Hvem?
Den ville furien! Er det
dronningen?
Vidunderlig!
Hva?

... hva?

Instruktør: Henrik Sartou
Scenograf: Jesper Corneliussen
Musikk: Joachim Holbek
Lyssetter: Haakon Espeland
Maskør: Håkan Hede

Inspisient: Håvard Knoph
Regiassistent: Ingrid Valvik
Rekvisitør: Svein Frøystein
Scenemester: Nils Vold/Harald Rød
Sufflør: Annerut Joner
Påkleder: Hege Valseth
Frisør: Inger Hermansen

AMAS DRONN

Tragedien *Pentesilea* og
gjendiktet av

Program: Olav Torbjørn Skare (red.), Marika Enstad,
Michael Evans, Ola B. Johannessen og Henrik Sartou.

Ansvarlig utgiver: Ola B. Johannessen.

Omslag: Carl Anders Aabø og Jesper Corneliussen.

Grafisk utforming: Eirik Moe.

Foto: Kjetil Alsvik. Polaroidbilder: Marika Enstad.

Trykk: Gunnarshaug.

SONE- NINGEN

av Heinrich von Kleist
/ Trond Winje

Pentesilea
Protoe
Meroe
Asteria
Yppersteprestinnen
Amasoneoffiseren

Akilles
Odyssevs
Diomedes
Antilokus
Grekeroffiseren

Rosenpiker

Amasonekrigere

Grekere

Brud
Brudepiker
Brudgom
Brudesvenner

Eldre ektepar

Camilla Strøm Henriksen
Marika Enstad
Mette Arnstad
Ilse Kramm
Gretelill Tangen
Ines Prange

Anders Dale
Ole A. Simensen
Svein Harry Hauge
Ragnar Holen
Jon Øigarden

Silje Molvær,
Silje Salomonsen, Anette Knutsen

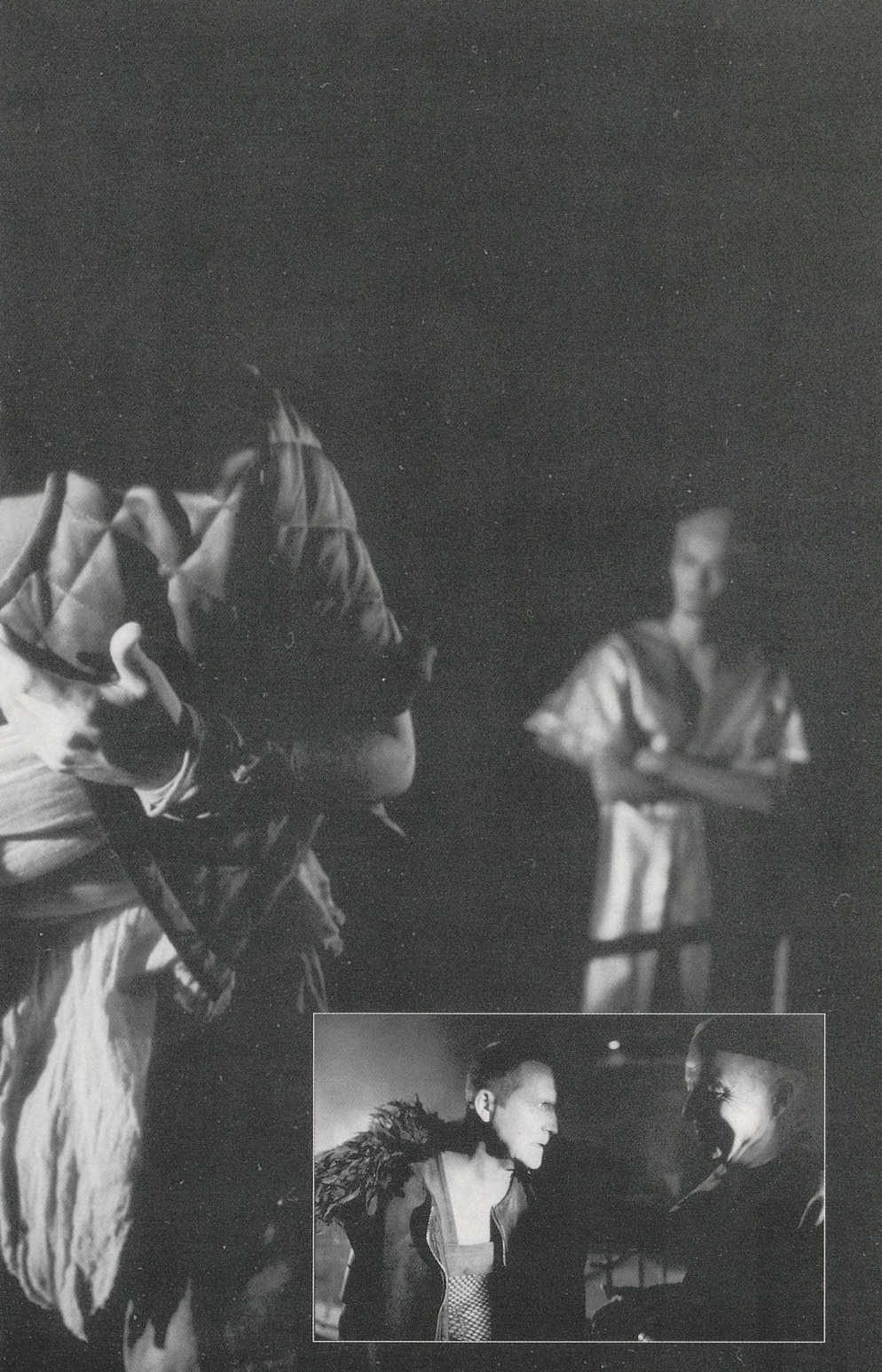
Maren Jensen, Silje Molvær,
Cathrine Fagerland Nilsen, Rakel Rugås

Stian Kristiansen, Ola R. Johnsen,
Pablo K. T. Castro, Frode Taksrud

Silje Molvær
Silje Salomonsen, Anette Knutsen
Ola R. Johnsen
Pablo K. T. Castro, Stian
Kristiansen

Ragnar Holen og Gretelill Tangen

Til Amasonedronningen

av Markus Midré

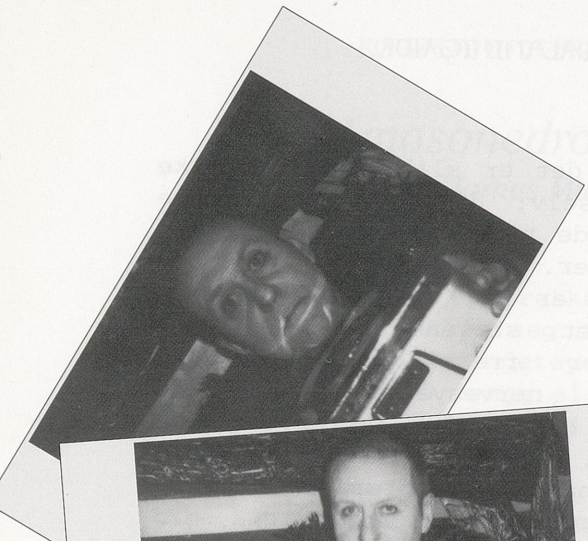
blikket, alltid: sprekkene i taket, skyggene som strekker seg mot gulvet, noen mørke flekker på sengetøyet, det ligner blod. armene ned langs siden, og det ene beinet over det andre. jeg er uten tanker, tankeløs, utenkelig, en tilstand: sekundene etter at man har våknet, når man ikke vet hvor man er, verden er helt klar, men ordene man kan beskrive den med glitrer utenfor rekkevidde. det finnes ingen navn, ingen minner, språket er ute av fokus, til alt kommer tilbake til deg, klart vann, en tung ro, slik døden kan inntreffe eller slik en annens ømhet tar bolig i deg. jeg drømte så underlig, så gåtefullt, jeg red over en mørklagt slette, med et skarpt sverd i hendene, kjempet mot armeene. sverdet i dronningens bryst, hennes hvite blod fosset inn i meg, eksplosjoner i hodet, hun gled ut i hendene, gjorde dem skinnende, ømfintlige, vi ble hverandre. jeg sto helt stille og kjente en enorm glede. er jeg våken nå. ser jeg meg selv utenfra: brystet hever seg ikke. blodets mørke kretsløp i håndleddene, jeg kjenner ingenting. vet du - ingen har ikke sett sitt eget øye. det har vist seg i en speilflate eller noen har beskrevet det, hvor vakkert og kjølig det er, men aldri har noen sett det.

la meg anta at det er slik. jeg er ikke lenger i meg selv: disse armene, disse beina er døde, de tilhører meg ikke. jeg lever. jeg lever. hvis jeg lever, så er jeg overalt: så er jeg taket og veggene. så er jeg bordet, stolene inntil bordet, gulvet jeg er fredrik av homburg, statssystemet, nervesystemet gjennom kroppen hans. hodet mitt løfter seg mot himmelen, solen, månen, de som sover. jeg er amasonfyrstinnen som støter en dolk mot brystet: et søsterhjerne. pentesileia, min heltinne, min guddommelige kraft, hvordan kan du forlate meg, vi som aldri ville forlate hverandre. så er jeg jord, så er jeg sekunder, minutter, historie. jeg er 1811, jeg er Heinrich i sengen sin, en skikkelse som kommer inn i rommet.

men jeg er jo her, fanget i mitt eget jern. fanget av prøyssens paragrafer, makten som gjør meg maktesløs. jeg er her og du er her. skal vi aldri dø. skal døden gjemme seg for oss, vi som aldri finner tankene som setter oss fri. som setter oss fri.

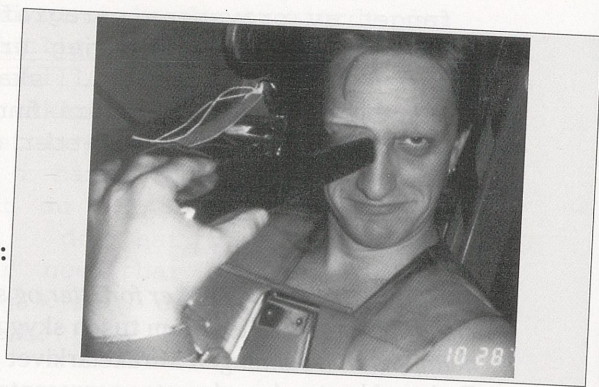
Markus Midré (f. 1975) er forfatter og student. Han debuterte med diktsamlingen teori om tusen skygger i 1995, og har nettopp gitt ut samlingen Mirakelarkivet på Tiden Norsk Forlag. I høst er han dessuten representert i antologien Alt.

Rødmen brer seg ned til
beltestedet!
Jeg kan'ke tro det!
Hesteryggen...
Det dukker opp no' som er
artigere?
Min talestrøm?
Det sjeldne viltet
- stolt og vilt på samme tid.
Hun er helt vill.
Hva skjer hvis du en dag
så treffer henne kropp
mot kropp?

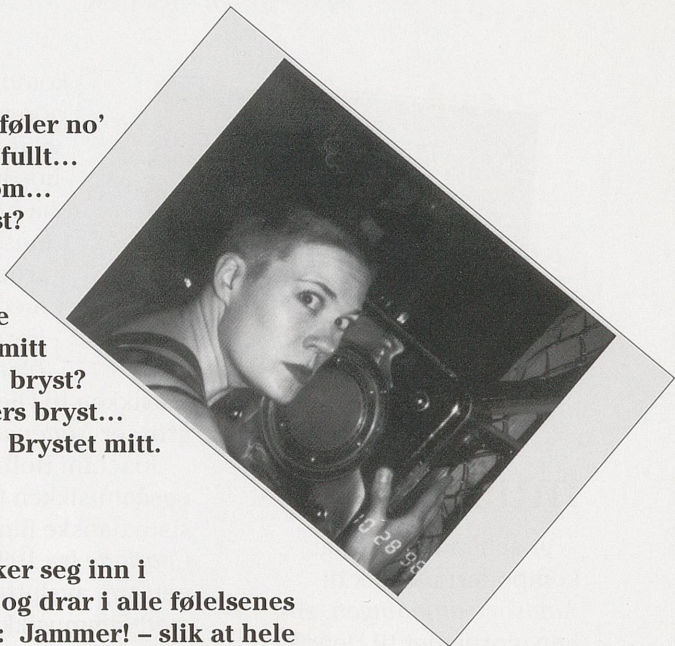

Tror dere jeg har glede av dette her?

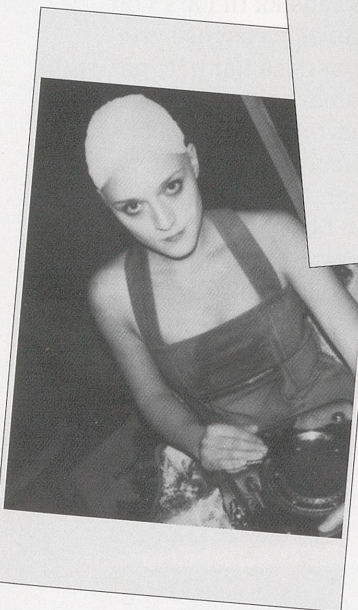
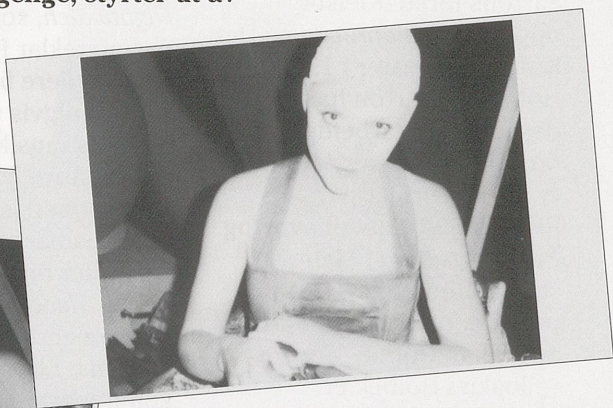
Du blir vel her og låner meg
din arm? Vil du?
Han vil se morsk ut.
Vi kjemper mot en overmakt!
Slik er det.
Så, så, overgi dere! Som sagt:
Overgi dere!
Du blir vel her?
Kom hit!
Nei?

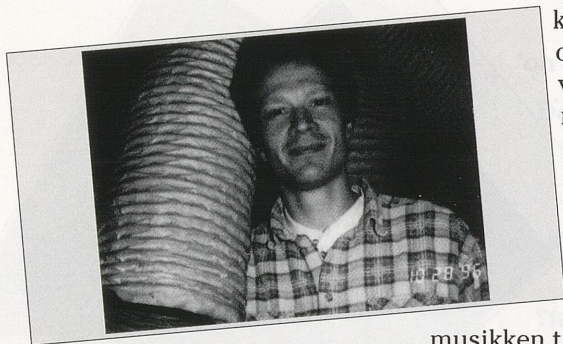
Hvert bryst som føler no'
er gåtefullt...
hvert bryst som...
... mitt bryst?
Tanker dystre
som... rører
seg... onde
anelser her ... i mitt
bryst?
I kvinners bryst...
Brystet mitt.

Tåren, den som sniker seg inn i
menneskenes bryst og drar i alle følelsenes
ildklokker og roper: Jammer! – slik at hele
slekten, den lettbevegelige, styrter ut av
øynene og samler
seg i sjøer av gråt
og sorg om
hennes sjels ruiner.

Livet hans var hellig for vår hånd.
Svi... gi ham en flyktig smak av dødens
kyss, så hjertet hans blir spiddet!
Nå skal jeg... hefte sammen lår'ne hans!
Han lokker henne!
Han lokker!
Den dumdristige!

Krigens musikk

Joachim Holbek har komponert musikk til *Amasone-dronningen*, slik han gjorde det til Henrik Sartous første Kleist-oppsetning, *Ildprøven* på Det Kongelige Teater i 1990. Holbek og Sartou har dessuten samarbeidet om oppsetningene av *Atterdag*, et stort prosjekt på Ridebanen i København, og *Paradisets barn* i Malmö, samt Radioteaterproduksjonen *Søster Midnat* av Staffan Holm.

Joachim Holbek er opprinnelig utdannet perkusjonist, men har de siste årene utelukkende virket som komponist.

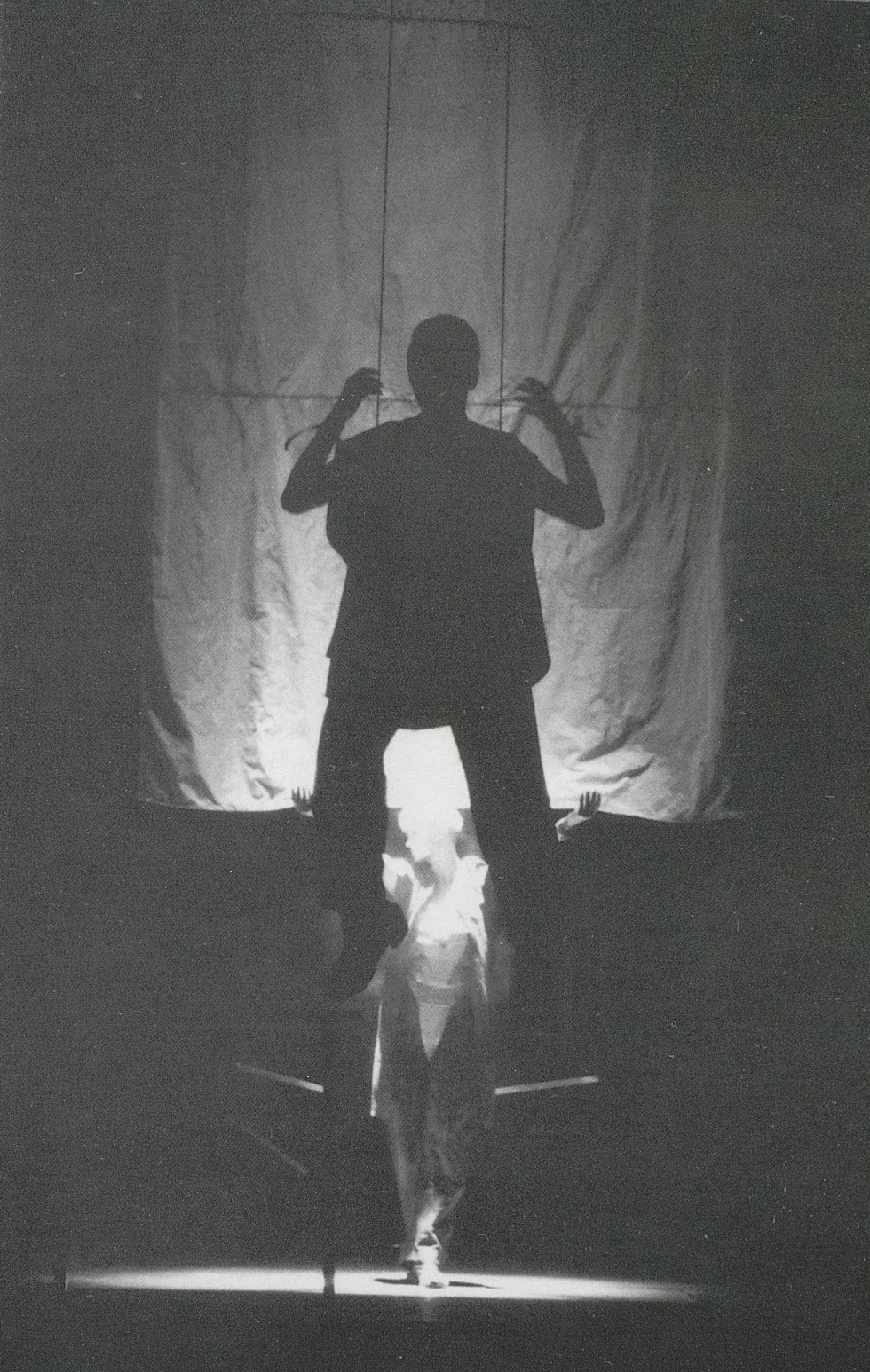
Selv om *Amasone-dronningen* er hans første

komposisjonsoppgave i Norge, vil mange nordmenn likevel ha hørt Holbeks musikk. Han har arbeidet mye med både film og fjernsyn, og sto blant annet bak

musikken til Ole Bornedals grøsser *Nattevakten* fra 1994.

Joachim Holbek skrev også musikken til Bornedals siste danske film, *Charlot og Charlotte* fra 1995, og har nettopp avsluttet arbeidet med filmmusikken til den amerikanske versjonen, *Nightwatch*, som snart er premiereklar fra Miramax.

Enda flere fikk sannsynligvis med seg Holbeks musikk til Lars von Triers store fjernsyns-serie *Riget*, som også har gått på kino. Samarbeidet med Lars von Trier omfatter også tv-filmen *Medea*, med manus av Th. Drejer, og spillefilmen *Europa*. Ellers har han komponert musikk til Susanne Biers film *Det blir i familien*, *Smukke dreng* av Carsten Sønder og *Den sidste viking* av Jesper V. Nielsen.

så til Trøndelag Teater, hvor hun spilte i *Tiden og rommet* av Botho Strauss og i en egen Cornelis Vreeswijk-cabaret, som hun senere spilte på

Kristiania Club i Oslo og i hjembyen Horten.

Fersk kriger

Marika Enstad, 26 år gammel skuespiller opprinnelig fra Horten, får en kraftfull debut på Rogaland Teaters Hovedscene som Pentesileias venninne og kampfelle Protoe.

Marika Enstad hadde gått ett år på Den Nordiska Folkhögskolan i Kungälv i Sverige, før hun kom inn på Statens Teaterhøgskole, der hun var ferdig våren 1994.

Turen gikk først til Teater Ibsen, hvor hun medvirket i uroppførelsen av Lars Saabye Christensens *Mekka*,

Enstad har virket som frilanser i ett år, og medvirket i både radio- og fjernsynsproduksjoner for NRK og TV2. Hun arbeidet med Jon Tombre i det som resulterte i forestillingen *Julie – en forkledd ung mann?* etter *El Publico* av Federico Garcia Lorca, som ble spilt i Oslo, Bergen, Trondheim, Göteborg og Århus. Hun har nå sist vært med i oppsetningen *Kok* på Teater Ibsen.

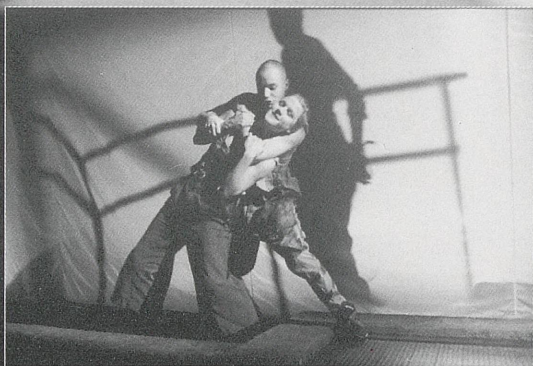
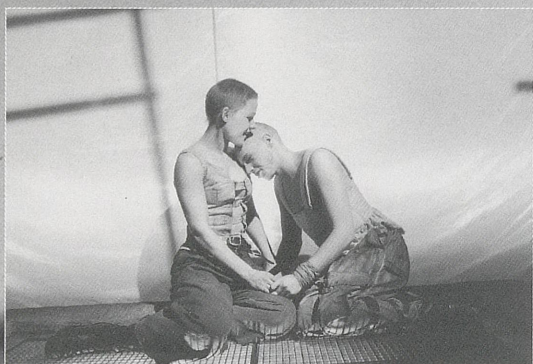
Marika Enstad beskriver seg ellers som snill og grei med en noe urolig overleppe.

**Vår samarbeidspartner
i overnattingsbransjen**

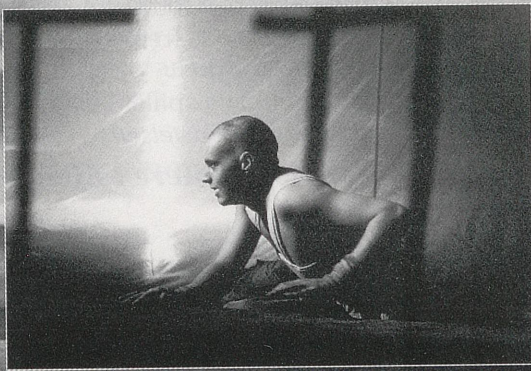
ATLANTIC HOTEL
STAVANGER

Renov
All van

Nå i Kjellerteatret

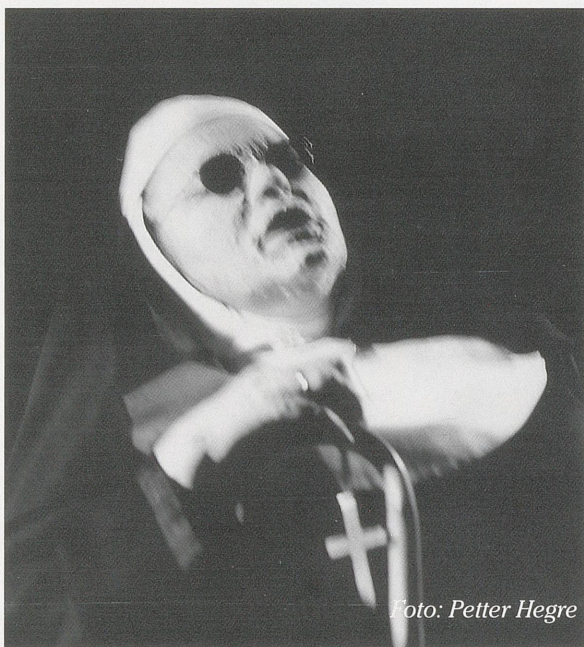

Foto: Petter Hegre

Fristelsen

av Hugo Claus

Søster Mechtild, en svaksynt, eldgammel, overvektig nonne, tenker tilbake på sitt begivenhetsrike liv. Mellom tilbakeblikk av humoristisk og grotesk karakter, er tanken på Ham hele tiden til stede, Han som er bedre enn alle andre.

Fristelsen er den første norske oppsetningen av en tekst av Hugo Claus, Belgias fremste forfatter og en sterk kandidat til Nobels litteraturpris.

Marit Grønhaug spiller søster Mechtild, mens Eirik Stubø er instruktør for *Fristelsen*.

Norgespremiere i Kjellerteatret 1. november

Nå på Intimscenen

Foto: Helge Hansen

Glassmenasjeriet

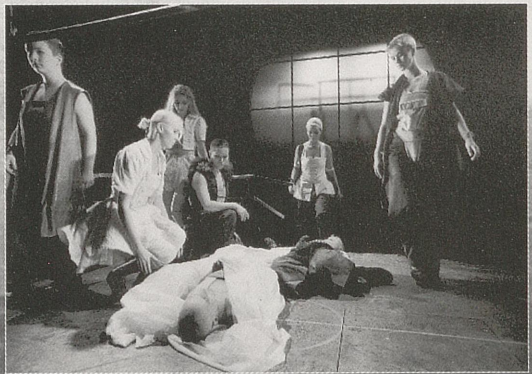
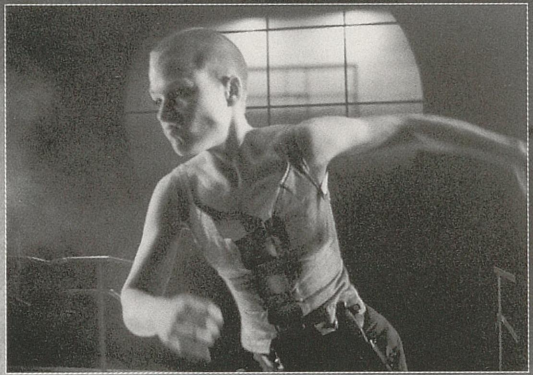
av Tennessee Williams

Tom Wingfield minnes sin oppvekst under depresjonen, med en forlatt og dominerende mor og søsteren Laura. Søsterens samling av glassdyr blir et bilde på den skjøre familieidyllen.

I rollene møter vi Erland Bakker, Cecilie Mosli, Trond Espen Seim og Marit Østbye. Instruktør Alexandra Myskova vil være kjent for flere oppsetninger av amerikansk realisme. Scenograf er polske Katarzyna Kepinska.

Premiere på Intimscenen 1. november

Depotbiblioteket

97sd 27 381

Rogaland Teater,
Kannikg. 2, 4005
Stavanger

Billettbestilling

51 52 10 36

Mandag - fredag 10-20
lørdag 10-18.

Tlf. administrasjon: 51
52 80 75